

Un creuer pel Mediterrani. Dilluns: Barcelona

Un relat de: [Biel Martí](#)

Un creuer pel Mediterrani. Dilluns. Barcelona.

Només arribar al port una multitud de famílies i dones grans fan cua per deixar l'equipatge com si temessin quedar-se sense lloc.

- Ho sento, la seva maleta no hi cap, la tirarem al mar.

En una de les fileres hi ha un cartell que posa: "Tupperware". No entenc què hi pinta allà però quan mon germà em diu que em sua l'esquena i que tinc la samarreta amb la marca de la suor ja m'és igual. Nosaltres, tota la família sencera: un pare, una mare, tres germans, un cunyat, la néta, una tieta, una cosina, el cosí segon i la filla del cunyat, som a la primera de les fileres, cabines de la 3001 a la 3120. Som a la cua dels pobres, la més llarga i la més lenta. Després de quasi bé una hora comencem a embarcar però abans, foto per cabines. Jo i mon germà i ell que diu:

- No som gais, som germans.

És el que té l'adolescència. Unes hostesses ens donen la benvinguda al "Grand Latino" i ens donen una targeta com les de crèdit que no podem perdre, que hem de portar sempre a sobre, que serveix per pagar les begudes, per embarcar i desembarcar, per entrar a les cabines i per més coses que ara no recordo. A l'entrada, el "Trio Paraguai" toca música mexicana. Una altra hostessa ens porta al nostre passadís, coberta tercera: Equador. La quarta és Argentina. La desena és Mèxic i no me'n sé més. Cabina 3086: dos llits, un televisor, dos lliteres plegables plegades, un lavabo, un armari doble, una taula d'escriptori i una tauleta de nit. El nostre cambrer, encarregat de netejar les habitacions i fer-nos el llit es diu Daniel, un hondureny encantador que més endavant, amb la confiança, ens recomanaria no agafar excursions organitzades i ens explicaria, encara més endavant, que va perdre-ho tot amb l'huracà Mitch. I nosaltres en un creuer.

El primer dinar el fem al port de Barcelona. Mil dues-centes persones fem cua en un bufet lliure. Deu d'aquestes mil dues-centes, com a mínim, som reticents.

- Aquest menjar no val res.

- I les begudes què?

- Em toca el sol a l'esquena i em cremaré.

L'idea del creuer fou de ma germana, però només el seu pare està convençut, ell ha pagat. Nosaltres som els deu reticents. N'hi ha tres que són paraguaians i toquen cançons mexicanes.

Al cap d'una estona de dinar, em trobo sol en una de les bandes de la piscina de la coberta 6, on hi ha tota la gentada, quan dues animadores, a cada una més maca que l'altra (siguem masculistes, estan molt bones) se'm posen una a cada costat i en un andalús d'allò més simpàtic xerren amb mi. Aleshores m'adono que són al lloc on elles han de començar a ballar i ja no penso que estic lligant sinó que estic fent el ridícul. Presentació dels i les animadores amb música de David Bisbal. Són deu: 5 andaluses, un ucraïnès i una ucraïnesa, una catalana, un italià, una alemanya. Tots els cambrers i cambres, menys dos, són llatinoamericans. El vaixell és panameny. Hi ha tres paraguaians que toquen cançons mexicanes. Una cambra és de Bielorrússia i el cap de cambrers és hindú. Multiculturalitat i Fòrum 2004.

Les animadores es posen a ballar i conviden a la gent a fer-ho, la de Córdoba, que està quasi tan bona com la de Màlaga i que balla millor, em fa senyals perquè hi vagi. Fa poc li he dit que observaria com ho fan elles abans de llençar-me a la pista a demostrar que malament em moc. Mooooooc! Sona la sirena de sortida del port. Jo faig un gest a la noia dient que no hi aniré, a ballar, encara. Ma germana i la meva neboda de dos anys es posen al mig del show. Penso que puc aprofitar la nena per lligar, estic convençut que he lligat amb la cordovesa. Potser també amb la de Màlaga, m'imagino un trio. Em poso a ballar uns minuts, la música s'acaba i tothom (tothom) puja a les cobertes superiors a veure la sortida del port de Barcelona, camí al Mediterrani, el més maco dels mars catalans. Lentament, el "Gran Latino" surt a mar obert mentre una veu ens dona la benvinguda, ens diu que més endavant es farà un simulacre obligatori d'evacuació.

Comença aleshores la investigació (que en realitat és una recerca amagada de les animadores) per veure què hi ha a cada coberta.

Cobertes 1 i 2: màquines

Coberta 3: cabines barates

Coberta 4: cabines menys barates i happy-park

Coberta 5: cabines caretes, recepció i tendes

Coberta 6: piscina, bar exterior, música en directe (una noia encantadora i un noi com un tap), Cabaret, piano-bar i restaurant.

Coberta 7: cabines cares, discoteca, karaoke, sala de PlayStation, casino i bar interior

Coberta 8: cabines molt cares, gimnàs, sauna, un altre bar exterior, biblioteca, sala d'internet i una piscina termal

Coberta 9: cabines per estafadors, advocats i blanquejadors de diners, un altre bar interior

Coberta 10: piscina per menuts, camp de futbol-sala i de bàsquet tot-en-un

El passeig dura aproximadament una hora i no apareixen les animadores per enlloc. Decideixo baixar a la cabina, on ja hi ha les nostres maletes i tot està disposat elegantment. Sobre el meu llit (en Daniel deuria veure que jo era el responsable) el Diario de a Bordo o una cosa així, on surten totes les coses que es poden fer aquell dia, els horaris, les pel·lícules que passen pels diferents canals de forma contínua i si toca anar a sopar vestit de gala o només amb pantalons llargs (obligatoris) i sabates (obligatòries). No s'hi pot anar en calçotets ni amb peus d'ànec. Intento recordar com es deien les animadores malguenya i cordovesa però no me'n surto, hauré de passar per totes les activitats fins que les trobi: campionat de mus, tai-chi, waterpolo...

Amb mon germà i mon cunyat anem a fer uns tocs de pilota, que està desinflatada la nostra, i a recepció ens diuen que la única que tenen està punxada (no t'ho perdís) i per inflar-la ens diuen que anem al Happy Park.

Mentrestant la mare i el pare fan cua per activar les targetes i poder comprar aigua, que fins això s'ha de pagar.

Per grata sorpresa, la malaguenya, que es diu Núria, li toca happy park. Intento fer-me el simpàtic dient alguna xorrada i demanant un carmel com el que acaba de donar a una nena i em diu:

- Para los que no bailan no hay.

Si m'hagués deixat de tonteries i de "jo no vull ballar el Bisbal" potser hauria pogut allargar la conversa, però m'he quedat tallat. Els dos minuts de ball rera d'elles aprofitant l'increïble carisma de la meva neboda de dos anys no ha comptat per res.

A la pista de bàsquet hi ha un adolescent jugant amb uns marrecs. Després d'una estona fent passades a la nostra bola, decidim fer un bàsquet amb ells però acabo fins el monyo d'un nen maleducat i trampós i abans de tirar-lo per la borda decideixo anar-me a dutxar. Com que després del sopar hi ha la "Festa de benvinguda" em poso relativament guapo, que sumat a que ja sóc relativament guapo, esdevinc relativament guapo al quadrat. I ser relativament guapo és pitjor que ser lleig, ho dic per experiència, perquè es crea tanta indecisió que ni les indecises t'escullen. És curiós que dins un vaixell l'aigua surti tan bona de temperatura i tan bona de pressió. Quan tires la cadena del wàter, fot un soroll que espanta, com si a part de la caca t'haguessin de xuclar a tu. Un cartell al costat de les tovalloles nètes resa: "Ayude a preservar el medio ambiente, elija usted cuando lavar las toallas. Toalla en el suelo se recogerá para ser lavada, toalla colgada es para volverse a usar". Un cartell a la part baixa de la porta del lavabo posa: "Cuidado con el escalón" i un altre a la part alta posa: "Cuidado con la cabeza". Quina gràcia.

Durant tot el viatge, cada cop que sortim de l'habitació, recordo al meu germà que agafi la tarjeta o no podrà tornar a entrar. Durant tot el viatge el meu germà arriba tard als sopars degut a la quantitat d'estona que s'està retocant el cabell davant del mirall.

El "matre" del restaurant no és llatinoamericà, és un italià simpàtic i sobón, com el 93,8% dels italians. Em guia a la taula on haurem de cabre-hi onze persones, dos d'elles amb trona per tenir un any (el fill de ma cosina) i dos (la filla de ma germana). El sopar del primer dia no mata, sincerament. Es tornen a sentir comentaris aguts del tipus:

- Quina ració més rància.

- Per què tarden tant a portar les begudes?

- Aquest pastís no val res.

Abans de la Festa de benvinguda hi ha espectacle al cabaret. Ho presenta un tipus de nacionalitat indeterminada. Hi ha un ballet del "Grand Latino", un humorista argentí que fa tota mena de sorolls amb la boca i també fa poca gràcia, un mag que no fa màgia sinó que se'n emfum dels nens i nenes de la primera fila i sap inflar globus per fer girafes i espases i una cantant xilena. Quan s'acaba, sortim a la coberta número 6, on es fan tots els actes a l'aire lliure i comencen a sonar ritmes d'última moda com el "Follow the lider" i "Mayonesa" i genis carismàtics de la música internacional com David Civera, Coyote Dax o King Africa. Durant uns moments medito seriosament en anar-me'n a dormir, fins que veig una multitud congregada davant el DJ (per anomenar-lo d'alguna manera) i descobreixo que dues de les animadores (la cordovesa i una que no recordo) ballen de puta mare animant a la gent a fer-ho. Qui ho hauria de dir, només porto una cervesa i ballo coses que només ballava quan portava cinc cubates, tres cerveses, un carajillo i un xupito de tequila. La cordovesa em somriu. A mi o a les cinquanta persones que tinc darrera? A mi, penso, és clar. Per art de màgia, a la 1:30 en punt, les animadores desapareixen i la meva infructuosa recerca s'acaba. Pugem a la discoteca, no hi ha ningú. La gent segueix ballant abaix però a mi ja no em ve de gust. Em prenc un "mojito" quasi sense alcohol per 4'50 €, potser no saben que soc de les cabines barates. Després de quatre copes i sense anar gens begut, s'acaba la música a la coberta (deuen ser les 2:00) i ens conviden a anar a la discoteca amb el DJ Eduardo. Quan hi tornem a pujar hi ha poca gent, una dona de la meva edat (perdó, una noia de la meva edat) molt sensual balla sola a la pista. El cunyat m'informa

que és la parella d'un calb, cepat i amb bigoti que seu al final de la sala, i de tant quiet sembla un coixí de les cadires. El meu germà saluda un noi a qui coneix de vista que té una germana guapíssima i després coneix a un trio de nenes de la seva edat. Començo a témer que m'hauré de buscar la vida o em quedaré més penjat que un ancla.

Passejo per la coberta abans d'anar a dormir, hi ha una lluna plena esplèndida que es reflexa sobre el Mediterrani, totalment pla, només trencat per les ones que fa el nostre vaixell. Hi ha vent relatiu, és a dir, aquell que notes perquè tu et mous, no per què bufi vent. Tot està serè i, sense adonar-me'n, comença una desconexió neuronal que em fa oblidar Barcelona, la feina, el gat, la meva situació econòmica (al creuer m'hi ha

convidat el marit de ma mare, el meu padrastre des dels quatre anys o cinc, no me'n recordo, era massa petit), la nova falta de parella... Penso que sembla increïble que estigui allí, sol a la proa (al davant, si no m'equivoco), mirant l'espectacle nocturn de no veure res però saber que tot es mar, en calma...

Demà arribarem a Cagliari.